

Arrest

nr. 307 563 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 23 mei 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 23 november 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in in België.

De verwerende partij nam op 6 maart 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin

III-verordening), oordelend dat het aan de Spaanse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd gesteld in het Frans.

Op 23 mei 2024 neemt de verwerende partij de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

Mevrouw,

naam : (...)

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : sidi slimane moul al kifane

nationaliteit : Marokko

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje, op basis van het Dublinakkoord van 21/12/2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 07/03/2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06/03/2024.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht van 23/05/2024 dat zij België bezocht als toerist en hier gebleven is voor haar vriend met wie zij anderhalf jaar een relatie heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Spanje een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart gezond te zijn. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06/03/2024.

Verder verklaart betrokkene in haar hoorrecht van 23/05/2024 dat zij hier in België verblijft bij haar vriend, met wie zij 1,5 jaar een relatie zou hebben. Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Een schending van artikel 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het ernstig middel

2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Ten aanzien van het feit dat het besluit tot uitzetting en bewaring op een bepaalde plaats met het oog op overbrenging naar de verantwoordelijke lidstaat, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 mei 2024 en betekend op 23 mei 2024, kennelijk in strijd is met het vereiste van toereikende motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten, gelet op de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, de artikelen 51/4 en 62 van de Wet van 15/12/1980 en de kennelijk onjuiste beoordeling.

Verzoekster betwist de wettigheid van de bestreden beslissing omdat zij, in strijd met artikel 51/4 §1 van de wet van 15/12/1980, per vergissing in het Nederlands is opgesteld en in het Frans had moeten worden opgesteld.

Artikel 51/4 §1 van de wet van 15/12/1980 bepaalt: "§1 Het onderzoek van de asielaanvraag bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 gebeurt in het Frans of in het Nederlands. De taal van het onderzoek is ook de taal van de beslissing waartoe ze aanleiding geeft en van elke latere beslissing tot verwijdering van de persoon van het grondgebied.

§2 Bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming moet de vreemdeling onherroepelijk schriftelijk aangeven of hij of zij de bijstand van een tolk nodig heeft tijdens de behandeling van dit verzoek.

Als de vreemdeling niet verklaart dat hij/zij de hulp van een tolk nodig heeft, mag hij/zij Frans of Nederlands kiezen als de taal van het examen, onder dezelfde voorwaarden.

Als de vreemdeling geen van deze talen heeft gekozen of heeft aangegeven dat hij of zij de hulp van een tolk nodig heeft, bepaalt de minister of zijn of haar afgevaardigde de taal van het examen, afhankelijk van de behoeften van de diensten en autoriteiten. Tegen deze beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden aangetekend.

In afwijking van de voorgaande paragrafen, onverminderd de mogelijkheid voor de Minister of zijn afgevaardigde om de taal van het onderzoek te bepalen naargelang de behoeften van de diensten en instanties, wordt het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming dat overeenkomstig artikel 51/8 wordt ingediend, uitgevoerd in de taal waarin het vorige verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§3 In procedures voor de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, alsook indien de vreemdeling tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na de afsluiting van de asielprocedure de toekenning vraagt van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die gekozen of bepaald is overeenkomstig §2.

Lid 1, tweede alinea, is van toepassing".

De bestreden handeling verwijst immers uitdrukkelijk naar het in het Frans opgestelde besluit tot weigering van verblijf van 6 maart 2024 (bijlage 26c), waarin in antwoord op verzoekers verzoek om internationale bescherming de redenen worden uiteengezet waarom België niet bevoegd is om dit verzoek te behandelen.

Deze twee beslissingen vloeien dus voort uit het verzoek van M(...) om internationale bescherming en hangen daar nauw mee samen.

In de tweede plaats heeft verzoekster bij de indiening van het verzoekschrift op 23 november 2023 een document met de titel "bijlage 26" ontvangen, waarin staat dat verzoekster om bijstand van een tolk verzoekt en uitdrukkelijk is bepaald dat de taal waarin haar verzoek om internationale bescherming door de bevoegde autoriteiten zal worden onderzocht, het Frans is.

Er is dus sprake van een schending van artikel 51/4 §1 van de wet van 15/12/1980.

Dit is overigens de lijn die de Raad volgt in arrest nr. 296.517 van 31 oktober 2023, waarin hij stelt: "Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de tweede bestreden handeling onjuist in het Nederlands is

opgesteld en dat zij in het Frans had moeten worden opgesteld. In haar opmerkingen en ter terechtzitting van 30 oktober 2023 betwistte verzoekster de relevantie van deze analyse. Ze stelt dat het besluit een politimaatregel is die niet onder artikel 51/4, lid 1, van de wet van 15 december 1980 valt. Ter ondersteuning van haar argumentatie verwijst zij met name naar de arresten van de Raad nrs. 263 280 van 29 oktober 2021 en 288 433 van 3 mei 2023.

De Raad van zijn kant herinnert eraan dat artikel 51/4, §1 van de wet van 15 december 1980 het volgende bepaalt: XX 4 "§1 Het onderzoek van de asielaanvraag bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 gebeurt in het Frans of het Nederlands. De taal van het onderzoek is ook de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft en van alle latere beslissingen tot verwijdering van de persoon van het grondgebied.

§2 Bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming moet de vreemdeling onherroepelijk schriftelijk verklaren of hij de bijstand van een tolk nodig heeft tijdens de behandeling van dit verzoek. Als de vreemdeling niet verklaart dat hij de hulp van een tolk nodig heeft, kan hij Frans of Nederlands kiezen als taal voor het onderzoek, volgens dezelfde procedure.

Ais de vreemdeling geen van deze talen heeft gekozen of heeft verklaard de bijstand van een tolk nodig te hebben, bepaalt de minister of zijn afgevaardigde de taal van het examen, afhankelijk van de behoeften van de diensten en instanties. Tegen deze beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden aangetekend.

In afwijking van de voorgaande Paragrafen, onverminderd de mogelijkheid voor de Minister of zijn afgevaardigde om de taal van het onderzoek te bepalen naargelang de behoeften van de diensten en instanties, wordt het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming dat overeenkomstig artikel 51/8 wordt ingediend, uitgevoerd in de taal waarin het vorige verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§3 In procedures voor de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, alsook indien de vreemdeling tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na de afsluiting van de asielprocedure verzoekt om de toekenning van een verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis of 9ter, wordt de overeenkomstig het tweede lid gekozen of bepaalde taal gebruikt. Lid 1, tweede alinea, is van toepassing."

In casu kan de Raad verweerders redenering niet volgen dat de tweede bestreden maatregel geen verwijderingsbesluit is dat onder deze bepaling valt

Eenzijds wordt in deze akte uitdrukkelijk verwezen naar het in het Frans opgestelde besluit tot weigering van verblijf van 4 juli 2023 (bijlage 26quater), waarin in antwoord op verzoekers verzoek om internationale bescherming de redenen worden uiteengezet waarom België niet bevoegd is om dit verzoek te behandelen. Deze twee beslissingen liggen dus in het verlengde van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn er nauw mee verbonden. Bovendien werd bij de indiening van dit verzoek, op 13 juni 2023, aan de eiser een document met de titel "bijlage 26" overhandigd, waarin staat dat de eiser de bijstand van een tolk in het Arabisch vraagt en uitdrukkelijk vermeldt dat de taal waarin zijn verzoek om internationale bescherming door de bevoegde autoriteiten zal worden onderzocht het Frans is.

De Raad merkt ook op dat arrest nr. 288 433 van 3 mei 2023, zoals aangehaald in de memorie, geen betrekking heeft op het taalgebruik, maar op de kwestie van de toepassing van de "terugkeerrichtlijn" (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) op de termijn die de geadresseerde van een "bijlage 26"-overdrachtsbesluit wordt gegund om het land te verlaten. De Raad is van mening dat hij uit dit arrest geen lessen kan trekken die relevant zijn voor de onderhavige zaak.

Het in de memorie van opmerkingen van verweerder aangehaalde uittreksel uit arrest nr. 263 280 van 29 oktober 2021 maak het evenmin mogelijk de hierboven uiteengezette vaststellingen in twijfel te trekken. De Raad herinnert er ook aan dat hij niet gebonden is aan enige vorm van precedent regel zoals die in common law rechtsstelsels bestaat.

Bijgevolg is de Raad na een eerste onderzoek van oordeel dat het middel ernstig is, aangezien het schending van artikel 51, lid 4, van de wet van 15 december 1980 oplevert. Hij is tevens van oordeel dat dit middel van openbare orde de nietigverklaring van de tweede bestreden handeling kan rechtvaardigen."

2.2.2. Beoordeling

Verzoekster stelt in essentie dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de beslissing uitdrukkelijk naar de in het Frans opgestelde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 6 maart 2024 (bijlage 26quater) verwijst waarin in antwoord op haar verzoek om internationale bescherming de redenen worden uiteengezet waarom België niet bevoegd is om dit verzoek te behandelen. Deze twee beslissingen vloeien dus voort uit het VIB en hangen daar nauw mee samen. Verder wijst verzoekster erop dat zij een bijlage 26 heeft ontvangen waarin staat dat zij om de bijstand van een tolk verzoekt en waarin uitdrukkelijk is bepaald dat de taal waarin haar VIB zal worden onderzocht het Frans is. Verzoekster citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar standpunt kracht bij te zetten.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden om de volgende redenen:

Artikel 2 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de Vreemdelingenwet voegt in de Vreemdelingenwet een artikel 51/4 in dat op het moment van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. (...)”

De werkingssfeer van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit de eigen bewoordingen van dit artikel. Artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet regelt het taalgebruik van “het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”. Dat dit wijst op het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en niet op het onderzoek tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat stemt overeen met de bedoeling van de wetgever zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen uit 1995-1996 zowel met betrekking tot het (toenmalige) artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het (toenmalige) artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, verwoord als volgt:

“art.32: De bedoeling van de invoering van een nieuw artikel 51/4 in de wet van 15 december 1980 is een klare en duidelijke regeling voor het taalgebruik vast te leggen bij het onderzoek van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Hierbij wordt er rekening gehouden met de volgende principes :

- de behandeling en de beslissing geschiedt in het Nederlands of het Frans;*
- de eenheid van taalgebruik: de taalrol, die bepaald wordt onmiddellijk na het indienen van de aanvraag, ligt onherroepelijk vast tot de laatste beslissing; een wijziging van de Nederlandse of Franse taalrol is niet meer mogelijk, door de betrokkene of zijn advocaat, noch door de administratieve of gerechtelijke instanties;*
- de vrijheid van keuze van het taalgebruik voor diegene die effectief Nederlands of Frans spreekt: indien de vreemdeling verklaart geen bijstand van een tolk nodig te hebben, kan hij de taal van het onderzoek kiezen (hetzij het Nederlands, hetzij het Frans);*
- de gelijke verdeling van de onderzoeken tussen de Nederlandse en de Franse taalrol bij de administratieve en gerechtelijke instanties : indien de vreemdeling verklaart de bijstand van een tolk nodig te hebben, bepaalt de Minister of diens gemachtigde de taal van het onderzoek, waarbij getracht wordt de zaken evenredig te verdelen tussen de Nederlandse en de Franse taalrol van de verschillende instanties.*

Met de invoering van een bijzondere taalregeling voor de behandeling van een asielaanvraag beoogt men in eerste instantie duidelijkheid en rechtszekerheid te scheppen. De onduidelijkheid en tegenstrijdigheid in de interpretatie van de algemene regeling op het gebruik van de talen in bestuurszaken zorgt immers voor nodeloze betwistingen en gerechtelijke procedures die enkel bedoeld zijn om een normale afhandeling van een asielaanvraag te rekken. Om dit te voorkomen wordt een klare en eenduidige regeling ingevoerd, wat in het belang is van zowel de rechtszoekende als de administratieve of gerechtelijke instantie.

Ten tweede sluit de bijzondere taalregeling, die voorziet in het gebruik van het Nederlands of het Frans volgens welbepaalde criteria, manipulatie van de taalrol uit. De meeste asielzoekers zijn in het algemeen anderstalig en beheersen noch de Nederlandse noch de Franse taal. De huidige regeling van onbeperkte vrije keuze van de taalrol leidt ertoe dat men de taalrol kiest waar de vertraging het grootst is of waar zagezegd de kans op erkenning of een positieve beslissing het grootst is, ook al spreekt de betrokken asielzoeker de taal niet en moet er voor een conversatie met hem een beroep worden gedaan op een tolk. Dit proces geeft in concreto aanleiding tot een overbelasting van de Franse taalrol, zowel bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Aangezien vreemdelingenzaken zelden localiseerbaar zijn en dit principe dus weinig houvast biedt om de verdeling over de taalrollen te bepalen, dringt de invoering van bijzondere criteria zich op.

Ten derde wordt de bijzondere taalregeling ingevoerd om een goed beheer van dossierbehandeling mogelijk te maken, zonder de mogelijkheid te ontfeggen aan een persoon die effectief Nederlands of Frans spreekt, om te worden gehoord in die taal.” (Parl. St., Kamer, 1995-1996, n° 364/1, p. 31-32)

“Art. 33 Artikel 51/5, §1 eerste lid (nieuw) brengt het volgende principe naar voren: wanneer een vreemdeling in België, bij de te dien einde bevoegde overheden, een asielverzoek indient, is de Minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden om, in toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, de Staat te bepalen die verantwoordelijk is voor het behandelen van dit verzoek. Voor elke eventuele behandeling van het verzoek, dient de Minister of zijn gemachtigde dus verplicht de voorafgaandelijke vraag te stellen die ertoe leidt te bepalen welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek.” (Parl. St., Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 33)

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekende partij in uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet teruggeleid wordt naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aldus op grond van artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet Spanje aangewezen als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het “onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”.

De bestreden beslissing werd genomen in het kader van een procedure die erop gericht is de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die bevoegd is voor de behandeling van dat onderzoek op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekende partij.

Uit een samenlezing van de artikelen 51/4 en 51/5 van de Vreemdelingenwet en de respectievelijke voorbereidende werken zoals supra geciteerd, blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op de beslissingen tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het onderzoek voor het verzoek om internationale bescherming (zie in dit verband Raad van State, arrest nr. 125.220 van 7 november 2003) en evenmin op de beslissingen tot terugleiding naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor “het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”. Dergelijke beslissingen gaan vooraf aan een “onderzoek van het verzoek om internationale bescherming” en kunnen om die reden niet worden beschouwd als “daaropvolgende” beslissingen.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing waardoor het enig middel -dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld- niet ernstig is. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad doet daaraan geen afbreuk. Ter zake moet er op worden gewezen dat de Verenigde Kamers van de Raad bij arrest nr. 300 608 van 25 januari 2024 het hierboven weergegeven standpunt hebben ingenomen.

2.3. Het enig middel is niet ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS